

La frase del dia

“El desconfinament per províncies de Sánchez caurà pel seu propi pes”

Miquel Buch, CONSELLER D'INTERIOR

El conte

Assumpció Cantalozella

Un conte del Pirineu

Es va posar l'anorac i va sortir cap a fora. Va aspirar profundament aquella atmosfera perduda tot l'hivern, quan només se sentia l'olor de la neu, freda, gèlida. Avui, la sentor dels boscos i de les mates florides dels prats ho embaumava tot. Feia poc temps que vivia al Pirineu. Era el seu desig de la vida anar enmig d'aquelles valls dels déus, amb unes muntanyes que s'enfilaven amunt, cap al cel, que pujaven fins a unes alçades que a l'hivern eren pures pistes d'esquí. Que seguien amunt fins a la Pica dels 3 Estats. Les valls d'Àneu eren com un somni per a ells. Des de la primera vegada que hi van anar, un dia de les festes de Nadal, ella va saber que aquell era el seu lloc de la vida. Va ser a Espot, amb uns amics de l'ànima. Amb una nevada que els acompanyà fins a Tremp. I, a Tremp, en un bar on van fer un colacao ben calent, van dir-los, de veritat que voleu anar cap a dalt. És clar... no s'aturarien fins al cap d'amunt. La neu els perseguia i els obria el pas. Anaven en dos cotxes i, al de davant, hi havia el conductor més aventurer del món. Avant, avant, enmig d'aquell embolcall de volves, fins a aquell Collegats, un veritable congost que t'introduïa dins d'uns espadats amb un riu que resseguia la carretera. El vent, ho recordava, els perseguia, i els va salvar de la caiguda d'una branca que van deixar a terra, darrere seu.

A Sort, l'hotelet de fusta els va semblar el cim del cel. Només els quedaven les cambres de les golfes. La Meritxell va adormir-se dins el suau silenci de la intensa nevada.

Sempre més va ser casa seva, aquell racó amagat de pertot. A Espot, i amb el Jeep que van llogar, van recórrer per les branques caigudes dels arbres nus plens del gruix blanc, cap a l'estany de Sant Maurici.

Va ser el primer *coup de foudre* de les Valls d'Àneu.

Ara, aquest hivern en què la neu anava i venia, que es va precipitar cap a inicis de

primavera i encara cobria els cims, es deixava anar per la vall d'Isil, cap a Alòs, la terra de les bruixes, que s'enfilava cap als estanys d'Airoto. Enmig del perfum estrenat de les flors dels marges. Al vespre, va fer nit al Fornet, el refugi de prop d'Alòs. I... aleshores va sentir la notícia per la televisió: havia arribat el virus a Catalunya. Però si era llunyà, cap a la Xina... que era allò estrany de països orientals, com va passar amb l'Ebola, que va néixer a l'Àfrica. I només va infectar algunes persones que van venir del continent cap a la civilització. No, aquest virus saltava, i ja era a Itàlia i va arribar a Madrid i, d'allà, va fer un salt al Principat. No havia mirat les notícies, aquells dies. Com solia, s'endinsava una mica al *Sàpiens* de Noha Arari, i a l'*Informe sobre Catalunya: Una història de rebel·lia (777-2017)*, de Ruiz-Domènec, i no pas en la imaginació d'algú a qui agradava explicar contes.

Va ser l'endemà. Va obrir la televisió i... ja parlaven del virus.

Al mateix temps va assabentar-se de

dues males notícies. Un amic era a l'UCI del Trueta. I ella era una anciana. Va trucar a la família. L'amic ja estava bé. Però ella... ella era vella. Ella, que recorria tot el Pirineu, des d'Isil a Montgarri, passant sota Salao, de Montgarri a Baqueira Be-

“Mai, no seria vella. Viuria sempre dins el paradís

ret, que es ficava cap al poblet just descobert pel món i que s'anomenava Bagergue, que tornava pel port de la Bonaigua fins al castell d'Hug Roger, el comte perdut d'aquell Pallars tan viu encara. Que, després de descansar, a la fonda, recorria cap a l'estany de la Guingueta, fins a Tavascan, fins al refugi de la pleta del Prat. Enmig de neu, d'arbres nus, de flors de

primavera, i fulles tendres als bedolls.

I a la tarda solia anar cap al poblet d'Àreu, a la Vall Farrera, fins a aturar-se sota la Pica d'Estats, que feia poc temps havia assolit més dels tres mil metres d'alçada. I que, l'endemà, agafava el camí de Pal, dins d'Andorra. El seu segon mite. I allà, contemplava les valls estretes d'alguns contes. Ella, la Meritxell, era vella. Tenia més de 65 anys.

Seria vella fins que tanqués definitivament la mirada. Va precipitar-se cap a la vall d'Isil, i va enfilarse a Àreu, a les casetes abandonades, va aturar-se darrere l'absis de la Mare de Déu de les Neus.

Mai, no seria vella. Viuria sempre dins el paradís. Baixà, saltant, cap a la seva fonda de València d'Àneu. Allà, prop del castell del comte Hug Roger. El darrer comte del Pallars. Segur que el seu amor ja havia arribat. I si, a dins de la fonda, ja l'esperava. Van abraçar-se com si mai no s'haguessin vist. I van penetrar-se les vides, endins dels cossos. El d'ella, de 65 anys. El d'ell, de 70.

MARIONA

Sísif

Jordi Soler

